

Okružnica

DUHOVSKA KONFERENCIJA

zvještaj odbora

Ljubljeni u Kristu,

Marija, Ondrej, Branko i ja smo se kao odbor sastali 31.10.2021 kod sestre Marije u Andernach-u, s željom da planiramo iduću Duhovnu konferenciju 2022. Nakon što smo pomno razmotrili momentalnu situaciju teškog srca smo donijeli odluku, da i iduće godine moramo odgoditi Duhovnu konferenciju. Zbog neizvjesnosti situacije u vezi korone i stim povezanim važećim pravilima pod kojim se konferencija treba održati, a tako i zahtjeva samog Freizeitheim-a (sigurnu prijavu od najmanje 90 gostiju) nemoguće nam je sad planirati konferenciju.

Jako nam je žao radi toga, jer bi nam bila velika radost vidjeti vas ponovo, i skupa s vama slaviti našeg Gospoda. No kad tad, a najkasnije u Nebu kod Gospoda će se ispuniti naša želja. :)

“Jer ja znam svoje naume koje s vama namjeravam – riječ je Jahvina – naume mira, a ne nesreće: da vam dadnem budućnost i nadu.”
Jeremija 29,11

Božićna poruka (50. Poruka)

Pozdrav Antonija

„Jer nam se rodi dete, Sin nam se dade, kome je vlast na ramenu, i ime će mu biti: Divni, Savetnik, Bog silni, Otac večni, Knez mirni.“ (Isaija 9,6)

Opet se bližimo periodu u godini kad mnogi ljudi širom sveta svetkuju Božić. Pri tome većina „svetkuje“ božićni događaj tako, što se obilnije jede i pije, posećuje se rodbina, dele se pokloni, poneko ode opet jednom i u crkvu. Ali o tome šta se tada u Betlehemu zaista i dogodilo, ko je to tamo rođeno dete, šta to za celo čovečanstvo znači, ne razmišlja se mnogo. Čak ni na bogoslužjenjima. Možda se tamo kroz igrokaz božićnog zbivanja taj događaj još slikovito i prikaže, no naglasak je obično na „za decu“. Međutim, kad samo ovaj nagoveštaj proroka Isaije, vekovima pre rođenja tog deteta, malo razmotrimo, ima „na oko da padnemo“. (To je bila omiljena uzrečica jednog poznatog mi Sarajlije, kad je nešto čuo ili doživeo šta je prevazilazilo sposobnost ljudskog poimanja.) I zaista, razmišljajući već o ovim imenima, brzo stižemo „na kraj naše pameti“. (Tako se u mom rodnom kraju reklo, kad dalekosežnost nekog događaja i njegovog značenja razumski nismo mogli da shvatimo.)

Koje li je sve nedokučive duhovne istine za to buduće dete prorok ovim imenima najavio?! Svakim za sebe, a tek i u međusobnoj povezanosti, kad se ne isključuju nego nadopunjuju?! Već u „Otac i Sin u jednom“ je prednajavljena ona bitna istina, koja prožima celi Novi zavet, a koja je odlučujuća za spasenje čoveka; s jedne strane tako jednostavna da ju već predškolsko dete može za svoje spasenje

dovoljno razumeti i prihvatiti, a s druge strane tako mudra i tajanstvena, da ju ni svi teolozi zajedno ne mogu racionalno objasniti. Kad bih najpre morao umom shvatiti, kako je Bog moju kaznu uzeo na sebe i time otplatio moju krivicu, verovatno nikad ne bih bio spašen; na pr. nikad ne bih mogao shvatiti, pred kime bi još bio odgovoran za svoj greh, ako je na krstu Bog za moj greh umro. Ili ako bih najpre trebao razumeti tajnu „trojstva“; ili bar tajnu, kako je Isus ujedno i Bog i Božji sin? I tada bih promašio svoje spasenje. Ali kad me Bog susreće u detetu Isusu, koje onda na Golgotskom krstu preuzima na sebe grehe ljudi koji to u veri tako prihvataju, te proleva svoju krv da bi ispunio večno važeće Božje pravilo, da bez prolevanja krvi nema oprostjenja (Jevr.9,12), te On umire umesto mene, onda mogu razumeti i prihvatiti taj jedini put spasenja. Jedini, jer neki čovek nije mogao umreti za mene, kad je i sam grešan. Nije bilo pitanje, mora li za greh biti prolivena krv, jer je to tako odredio večni, suvereni i nepromenjivi Bog. Pitanje je bilo samo, čija krv treba da bude prolivena, kad krv nekog drugog čoveka nije mogla zadovoljiti tu Božju odredbu, a neka ljudska predstava da Bog lično proleva svoju krv za mene bi narušila istinu, da Bog nije od krvi i mesa. Tu Bog iz ljubavi prema palom čoveku nalazi jedno nedokučivo mudro rešenje: u božićnom događaju sam Bog na sebe preuzima telesni, ljudski oblik i dolazi kao dete Isus na ovaj svet, da kao osoba od krvi i mesa ispuni to šta niko drugi nije mogao ispuniti. I ne samo za mene, već za sve ljude svih vremena, jer je jedna kap Isusove krvi dragocenija nego krv svih ljudi

zajedno. To mogu svojim umom dobro razumeti i srcem prihvatiti. A ako probam razumeti i tu Božju bezgraničnu ljubav prema meni, onda dolazim „na kraj svoje pameti“. No ovu ljubav razumeti, više nije preduslov za moje spasenje; nju trebam samo još prihvatiti. Kad sam nedavno u svom času lične pobožnosti opet jednom čitao taj stih, misli su mi zastale na „Otac večni“. Najpre kao još jedan mogući odgovor na krivo učenje Jehovinih svedoka, koji tvrde da je Isus „samo Božji Sin, a ne Bog“. Oni kao da nisu čitali ovo Isajino proročanstvo za Isusa, ili svesno unose nesigurnost među verujuće da bi ih zadobili za svoju organizaciju. No mene je ovaj puta posebno pridev „večni“ naveo na dublje razmišljanje. Postao sam svestan, da smo mi, današnji ljudi, nekako izgubili smisao za značenje tog izraza. Danas takoreći više ništa nije ni trajno, a kamo li večno. Još u mom detinjstvu se kupovala odeća ili obuća, da što duže trajaju; alat i neke mašine, trebalo je da nas „večno“ služe; danas je puno toga samo za kratku ili štaviše samo za jednokratnu upotrebu. Danas se ni prijateljstva više ne sklapaju zauvek; čak i obećanje za brak kao da je samo izgovoreno „dok nas smrt ne razdvoji“; ali u glavi je već čvrsto programirano „do bolje prilike“. Nažalost sve više imam dojam, da mnogi ni ono Bogu dato svoje obećanje lično ne drže baš za večno važeće. I baš u tom sklopu mi je postala tako važna ta osobina „večan“ s obzirom na obećanog Spasitelja. Upravo ako meni i ne uspe biti uvek veran svom obećanju Hristu, ali On je večno veran svom obećanju meni.

„I niko ih ne može oteti iz moje ruke“, kaže Isus (Jov. 10,28). U tom sklopu je dodatno interesantno, da u sledećem stihu (29) Isus kaže: „I niko ih ne može oteti iz ruke oca mogega!“ Očigledno je i tu izjednačeno „Sin nam se rodi“, i „ime će mu biti Otac večni“. Biti u „Isusovoj ruci“ je istovetno sa „biti u ruci Oca“, a oboje je Božje večito važeće obećanje meni kad sam i za sebe lično prihvatio to na Božić rođeno dete, odnosno to, šta je Isus na krstu za mene učinio.

Predpostavljam da su vernici koji su svojevremeno uveli običaj svetkovanja Božića pri tome hteli dvoje postići:

Prvo, da se uvek iznova prisetimo tog od Boga ljudima datog večno važećeg obećanja; večni život, unatoč našoj nesavršenosti, i

drugo, da se uvek iznova prisetimo svog obećanja Njemu i po potrebi obnavljamo svoj odnos prema Hristu.

Naime, Bog svoje obećanje nije dao onim ljudima koji su samo ustima Hrista prihvatili, nego i srcem. A to se prepoznaje po tome, da li Hrist u njihovim srcima zaista i živi. Isus je svojim ovcama nazvao one, koji slušaju Njegov glas i za njim idu (Jov.10,28), a ne one koji su to obećali pa opet zaboravili. Za ove druge ne može važiti obećanje „i ništa ih ne će oteti iz moje ruke“, ako su oni sami opet napustili Hristovu ruku.

I u onom verovatno najčešće citiranom biblijskom stihu: „Jer Bogu tako omilje svet da je i Sina svog jedinorodnog dao, da nijedan koji Ga veruje ne pogine, nego da ima život večni“ (Jov. 3,16) je oboje sadržano: i Božje obećanje nama, ali i naše obećanje Bogu. Čitajmo ispravno: ne piše „da ni jedan koji ga je verovao“, nego „koji ga veruje“. Izraz „veruje“ stoji u trajnom stanju. To podrazumeva, da u času kad nas Bog pozove na odgovornost treba da još uvek verujemo, a ne da smo pre dosta vremena jednom uzverovali, a onda opet sve odbacili. Bog je večan, i On ostaje večno veran svom obećanju. Ali to nam ne pomaže ako i mi nismo ostali verni svom obećanju Njemu. Naravno da ovo još ne znači da moramo postati i do kraja ostati nepogrešivi i savršeni. No dokaz istinskog obraćenja jeste, da nam je to postalo i ostalo ciljem za kojim težimo; nije da nikad ne padnemo, ali opet ustajemo, obnavljamo svoj zavet i sledimo Pastira.

Zašto i u ovoj „božićnoj poruci“ prisećam na tu biblijsku istinu? Imam dojam da je upravo i s obzirom na današnji način svetkovanja Božića to postalo vrlo neophodno. Time što jednom u godini „proslavljamo Božić“, uz to i na jako površan način, zavaravamo sebe da smo time i dostojno proslavili ono na Božić rođeno dete, odnosno onog

Hrista, koji je na krstu prolio svoju krv za naše grehe. Međutim mi Hrista možemo proslaviti samo na taj način, ako i mi ostajemo verni svom obećanju Njemu. Dakle, ako nam je kod obraćenja životni cilj postao i zauvek ostao da izvršavamo volju onoga kojeg prorok Isaija najavljuje imenom Otac večni!

Božjem neprijatelju je uspelo da mnoge zavarava time, da je dovoljno Hrista samo rečima prihvatiti. Tu nema ni on ništa protiv toga da se Božić pompezno proslavlja. A ni protiv toga, da verujemo kako je Otac večni veran svom obećanju te da niko nikada ne može Njegovu decu oteti iz Njegove ruke. Sotona dobro zna, da mnogi što se smatraju Božjom decom to nikada ni postali nisu; ili su opet sami napustili Božju ruku. Sotona nas pokušava prevariti i time što nam sugeriše da vršeci Božju volju možemo zaslužiti večni život, odnosno sprečiti da ga opet izgubimo. Naravno da je i to krivo verovanje. Ovde sotona nema ništa protiv toga da se ljudi trude živeti po Božjim normama; glavno mu je da ne prepoznaju, koji poklon je Bog svetu darivao u onom „Jer nam se rodi dete“. Večni život jeste i ostaje iz ljubavi prema palom čoveku nezasluzivi Božji poklon. I to je sadržano u od Isaije prorečenom imenu „Divni“.

Proslavimo spomendan Isusovog rođenja time što ćemo se prisetiti svega šta nam je Isus svojim dolaskom na ovaj svet za celu našu večnost omogućio, ali i time što ćemo svoju vernost Njemu preispitati i po potrebi obnoviti. Samo tako jedno „svetkovanje Božića“ ispunjava svoju svrhu. A još bolje: načinimo svaki dan u godini takvim „Božićem“.

Neka milostiva ruka našeg Spasitelja bude i ostane nad svima vama.

Vaš u Hristovoj ljubavi, brat Branko

IN MEMORIAM

SRETEN LJUBOMOROVIĆ – MIKI

Sluga Gospodnji, napustio nas je prerano u svojoj 60. godini života. Njegov život u Gospodu Isusu Hristu obilovao je pesmom i slavljenjem Gospoda.

Brat Miki je rođen 25.12.1961 god. u Obrenovcu. U svojoj 25-oj god. života započinj bračni život sa suprugom Vericom sa kojom se 1987 godine nastanjuje u Beč. Bog im je darovao troje dece, Sanelu, Natašu i Zorana, i blagoslovio sa njihovim supružnicima Stefanom, Andjelkom, Zoe, i sa četvoro unučadi.

Brat Miki je slušao Jevandjelje od 2009 godine, a u Martu 2010 je na jednom kućnom krugu svoje srce predao Gospodu, i kao svedočanstvo svoje Vere kršten je u Aprilu iste godine. Krštenje je u Beču obavio brat Branko Bajer.

Zbog svoje odluke, na život u Gospodu Isusu Hristu, naišao je na protivljenje od njegovih najbližih rođjaka, ali ga to nije sprečilo da revnuje u Delu Božijem. Gospod mu na srce donosi službu slavljenja, što je brat Miki uz Strah Gospodnji rado prihvatio. Nije bio školovan klavijaturista. Revno je, svakodnevno uvežbavao pesme za svako bogoslužjenje. Svoju decu koja su takodje muzički darovana usmerio je na Hrista. Ubrzo su svo troje, brat Miki sa svojom decom, ćerkom Natašom i sinom Zoranom vodili našu lokalnu Crkvu u slavljenju Gospoda Isusa Hrista.

Brat Miki, poznavajući svoje sposobnosti, nerado je vozio duge relacije, što nije predstavljalo prepreku njegovoj revnosti u uzimanju učešća u Delu Božijem i van naše Crkve. Na omladinskoj konferenciji u Mačkovecu, konferencijama u Frielzheimu i mnogobrojnim evangelizacijama u Obrenovcu. U domu brata Mikija i sestre Verice, Gospod Isus Hrist je susreo njihovu decu, zetove, komšije i rođjake.

Službu Svečanog ispraćaja, u Hristu usnulo brata Mikija, obavio je 4.Juna 2021 god. u Beču brat Petar Pilić. Brat Pilić je propovedao u kapeli o tome zašto su blaženi oni koji umiru u Gospodu Isusu Hristu na osnovu reči, Otkrivenje 14:13 stiha i 1.Kor. 5:20-24 stiha. Kod grobnog mesta je propovedao o glasu Gospoda Isusa koji mogu čuti oni koji su u grobovima na osnovu reči iz Evandjelja po Jovanu 5:24-29.

Brat Miki je svoju trku istrčao poniznim srcem. Znao je reći: „Gospode ništa ne tražim od tebe, samo da sam večno kod tvojih nogu.“ Bog ga je uzvisio, nagradio vencem slave u imenu svog sina Isusa Hrista. Trči i ti svoju trku istim stavom srca, kao i usnuli u Hristu, brat Miki. Bog je veran svojim obećanjima i nagradiće te vencem slave svog sina Isusa Hrista, našeg Spasitelja i Gospoda.

IN MEMORIAM

Božena Nougquier (rođena Časar)

u Pivnicama 19.11.1927. g.
Umrła: u Le Vigan-u (Francuskoj)
09.01.2021. g. U svojoj 13. godini je predala svoj život Kristu. U Ljubljani je studirala četiri godine Germanistiku i Engleski jezik. Zatim 1953.g. odlazi u Englesku (Barry) u Biblijsku školu na usavršavanje engleskog jezika. Kod predstavljanja novih studenata je upoznala i Marc-a Nougquier-a, koji se pripremao za misionarsku službu u Africi. Marc je bio ubijeđen da je Bog uslišio njegovu molitvu i da je Božena ta, koja bi trebala biti njegova žena, pa ju je zaprosio, ali ona je to odbila. Zatim je otišao na misijski rad u Afriku (Obalu slonove kosti) a Božena je još par godina ostala u Biblijskoj školi i diplomirala za profesoricu. Vratila se u Jugoslaviju i počela predavati Njemački i Engleski jezik. I pored svih njenih sposobnosti i dobrih prosperiteta na poslu, nije bila zadovoljna s njenim položajem. Tražila je od Boga u molitvi da joj pokaže gdje je njeno mjesto. Odgovor je bio: Marc i Afrika. Sada, nakon 4 godine, od kada se u Engleskoj rastala s Marcom, dala mu je pozitivan odgovor da se želi udati za njega i ići snjime u Afriku. Vjenčali su se u Ljubljani 1957. godine. 1958. g. Božena i Marc odlaze u Afriku (Obala Slonove kosti) na misionarski rad. Nakon tri godine rada prave jednu godinu pauzu kod kuće u Francuskoj, a zatim odlaze ponovo u Afriku na daljnje tri godine misijskog rada. Nakon toga se vraćaju u Francuski grad Montbeliard gdje je njen muž Marc vršio šest godina propovjedničku službu. Kao što je Božena u Africi bila angažirana u radu sa ženama, tako je i u Francuskoj crkvi bila angažirana u radu sa ženama. Pored toga se brinula i pomagala radnicima (migrantima) koji su šesdesetih godina počeli dolaziti na rad u Francusku.

Više puta je bila pozivana od radio Monte-Carlo da snimi pjesme za kršćanske emisije, kao i intervju o njenom misijskom radu u Africi i u Francuskoj. U 1976.g. se ponovo sele na jug Francuske u malo mjesto Le Vigan kao umirovljenici na malu farmu svojih roditelja, gdje ju je ove godine Gospod pozvao k sebi. O njenom životu je napisana mala biografija na slovačkom jeziku: „Česta života“ misionarke Boženky Časarovej. Sestra Božena je više puta dolazila na naše Duhovske konferencije u Friezheim i ostala nam u sjećanju kao vrijedna sluškinja Gospodnja jer je osobno doprinosila svojim darovima u programu Bogoslužbenih sastanaka na Duhovskoj konferenciji. Sada uživa u zajedništvu svojega Stvoritelja, kojemu je služila svoj cijeli život.

Boženi i Marc-u se rodilo četvero muške djece, od kojih je jedan rano umro. Hvala Bogu za suradnju i zajedništvo koje smo smjeli imati sa sestrom Boženom.

50 godina bračnog života (zlatna svadba)

Zuzana i Ondrej Chlpka 23.04.1971 - 23.04.2021

Draga i Milan Pesut 26.06.1971 - 26.06.2021

Ana i Michal Macko 20.11.1971 - 20.11.20

